

ДИРЕКТИВИ

ДИРЕКТИВА 2007/60/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ

від 23 жовтня 2007 року

про оцінку і управління ризиками затоплення

(текст, що стосується ЄЄП)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА
ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського
Співтовариства, і, зокрема, його статтю 175(1),

Беручи до уваги пропозицію Комісії,

Беручи до уваги висновок Європейського Економічно-
соціального комітету⁽¹⁾

Діючи згідно з процедурою, встановленою в статті 251
Договору⁽²⁾

Оскільки:

- (1) Затоплення є загрозою, здатною спричинити смерть людей, переміщення населення і завдати шкоди навколишньому середовищу, значно і негативно вплинути на економічний розвиток і підірвати економічну діяльність Співтовариства.
- (2) Затоплення є природним явищем, яке неможливо попередити. Однак деяка діяльність людей (наприклад, зростання залишків людської діяльності та матеріальних благ у заплавах та зменшення здатності землі до природного стримування вод), а також зміни кліматичних умов сприяють збільшенню вірогідності виникнення затоплень та їх негативних наслідків.
- (3) Існує можливість і було б бажаним скоротити ризики негативних наслідків, пов'язаних із затопленням, особливо для здоров'я і життя людей, для навколишнього середовища, для культурної спадщини, економічної діяльності та інфраструктур. Однак заходи, направлені на скорочення цих ризиків, для найбільшої ефективності, повинні, наскільки це можливо, бути скоординовані на рівні гідрографічного басейну в цілому.

- (4) Директива 2000/60/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 23 жовтня 2000 року про створення основи для водної політики Співтовариства⁽³⁾ передбачає розроблення планів щодо управління гідрографічними басейнами для кожного гідрографічного регіону з метою досягнення належного екологічного і хімічного стану, що допоможе зменшити наслідки затоплення. Однак, скорочення ризиків затоплення не є однією з основних цілей зазначеної Директиви, яка також не враховує майбутній розвиток ризиків затоплення внаслідок зміни клімату.
- (5) У Повідомленні Комісії від 12 липня 2004 року Європейському Парламенту, Раді, Європейському Економічно-соціальному комітету і Комітету регіонів „Управління ризиками затоплення – Попередження, захист і зменшення затоплень”, викладено аналіз і концепцію управління ризиками затоплення на рівні Співтовариства, і наголошується на тому, що узгоджені і скоординовані дії на рівні Співтовариства мали б додаткову суттєву цінність і дозволили б покращити загальний рівень захисту проти затоплень.
- (6) Ефективне попередження і скорочення затоплень потребує, крім координації дій між державами-членами, співробітництва з третіми країнами. Це відповідає Директиві 2000/60/ЄС і міжнародним принципам управління ризиками затоплення, як вони чітко викладені в конвенції Об'єднаних Націй про захист і використання трансграничних потоків вод і міжнародних озер, що була ухвалена Директивою Ради 95/308/ЄС⁽⁴⁾ і усіма іншими наступними угодами про застосування Конвенції.
- (7) Рішення Ради 2001/792/ЄС, Євратома від 23 жовтня 2001 року про заснування механізму Співтовариства, націленого на сприяння посиленої співпраці в рамках допомоги в сфері цивільної оборони⁽⁵⁾, мобілізує підтримку і допомогу від держав-членів в разі значних катастроф, в тому числі в разі затоплень. Цивільна оборона може належним чином відповісти на потреби постраждалого населення, покращити стан підготовки та здатність до протистояння.

⁽¹⁾ ОВ С 195, 18.8.2006, С. 37

⁽²⁾ Висновок Європейського Парламенту від 13 червня 2006 року (ОВ С 300 Е, 9.12.2006, С. 123), Спільна позиція Ради від 23 листопада 2006 року (ОВ С 311 Е, 19.12.2006, С. 10), і Позиція Європейського Парламенту від 25 квітня 2007 року. Рішення Ради від 18 вересня 2007 року.

⁽³⁾ ОВ L 327, 22.12.2000, С.1. Директива із змінами, внесеними Рішенням № 2455/2001/ЄС (ОВ L 331, 15.12.2001, С. 1)

⁽⁴⁾ ОВ L 186, 5.8.1995, С. 42

⁽⁵⁾ ОВ L 297, 15.11.2001, С. 7

- (8) Згідно з Регламентом Ради (ЄС) №2012/2002 від 11 листопада 2002 року про заснування Фонду Солідарності Європейського Союзу⁽¹⁾ існує можливість надавати швидку фінансову допомогу в разі значних катастроф для допомоги постраждалому населенню, природним зонам, регіонам і країнам з метою поновлення якомога нормальних умов. Однак Фонд втручається лише у вигляді екстреної допомоги, і не залучається на етапах, що передують терміновим ситуаціям.
- (9) Під час розроблення політики стосовно водного господарства і використання земель, держави-члени і Співтовариство повинні оцінювати потенційний вплив, який така політика може мати на ризики затоплення і управління ризиками затоплення.
- (10) У середині Співтовариства відбуваються різні типи затоплень, такі як затоплення річок, зливові повені, міські затоплення, а також морські затоплення прибережних зон. Пошкодження, спричинені у разі затоплення, можуть також варіюватися залежно від регіону Співтовариства. Отже, цілі стосовно управління ризиками затоплення повинні визначатися державами-членами самостійно і базуватися на місцевих і регіональних обставинах.
- (11) Ризики затоплення в деяких зонах Співтовариства можуть вважатися незначними, наприклад, в рідконаселених або в ненаселених регіонах, або в зонах з обмеженою господарською діяльністю або в екологічно чистих регіонах. В кожній гідрографічній зоні або в зоні управління необхідно оцінювати ризики затоплення і визначати, чи необхідні додаткові заходи, наприклад, оцінки потенціалу зменшення затоплень.
- (12) Для того, щоб мати в своєму розпорядженні ефективний інформаційний інструмент, а також придатну основу для встановлення пріоритетів і подальших технічних, фінансових і політичних рішень щодо управління ризиками затоплення, необхідно передбачити створення карт по зонах затоплення і карт ризиків затоплення, на яких будуть відображені потенційні негативні наслідки, пов'язані з різними сценаріями затоплення, в тому числі інформація про потенційні джерела забруднення навколишнього середовища внаслідок затоплення. В цьому контексті держави-члени повинні оцінювати діяльність, що може ускладнити ризики затоплення.
- (13) З метою уникнення або скорочення негативного впливу затоплень у відповідній зоні необхідно розробити плани управління ризиками затоплення. Причини і наслідки затоплень варіюються залежно від країни і регіону Співтовариства. Плани управління ризиками затоплення, таким чином, повинні враховувати особливі характеристики зон, які вони охоплюють, і передбачати спеціально розроблені рішення згідно з потребами і пріоритетами в цих зонах, забезпечуючи відповідну координацію в межах гідрографічних зон і сприяти реалізації екологічних цілей, визначених законодавством
- Співтовариства. Зокрема, держави-члени повинні утриматися від заходів і дій, що значно підвищують ризики затоплення в інших державах-членах, за винятком, якщо ці заходи були скоординовані і спільне рішення було прийняте за спільною згодою між відповідними державами-членами.
- (14) Плани по управлінню ризиками затоплення мають бути зосереджені на попередженні, захисті і підготовці. Для того, щоб розширити ріки, плани повинні враховувати, наскільки це можливо, підтримку і/або відновлення заплав, а також заходи для попередження і скорочення ушкоджень здоров'ю населення, оточуючому середовищу, культурній спадщині і економічній діяльності. Елементи планів управління ризиками затоплення повинні періодично переглядатися і, в разі необхідності, оновлюватися, враховуючи можливий вплив кліматичних змін на виникнення затоплень.
- (15) Принцип солідарності є дуже важливим у контексті управління ризиками затоплення. В світлі цього принципу держави-члени повинні заохочуватися до намагань рівномірного розподілу відповідальності, якщо ними приймається спільне взаємовигідне рішення щодо застосування заходів стосовно управління ризиками затоплення вдовж водотоків.
- (16) Для уникнення подвійної роботи, з метою реалізації цілей цієї Директиви і для задоволення її вимог необхідно, щоб держави-члени мали здатність застосовувати попередню оцінку ризиків затоплення, карти зон затоплення, карти ризиків внаслідок затоплення і існуючі плани управління ризиками затоплення.
- (17) Розроблення планів управління гідрографічними зонами відповідно до Директиви 2006/60/ЄС і планів управління ризиками затоплення відповідно до цієї Директиви є одним з елементів інтегрованого управління гідрографічними басейнами. Отже, в цих двох процесах необхідно використовувати потенціал сумісних дій і взаємних переваг, враховуючи екологічні цілі, визначені в Директиві 2000/60/ЄС, забезпечуючи ефективне і об'єктивне використання ресурсів, пам'ятаючи про те, що компетентні органи і одиниці управління, зазначені в цій Директиві, можуть відрізнятися від тих, що передбачені Директивою 2006/60/ЄС.
- (18) Держави-члени повинні базувати свої оцінки, карти і плани на „найкращих практиках” і на „найкращих доступних технологіях”, які не передбачають надмірних витрат щодо управління ризиками затоплення.

⁽¹⁾ ОВ L 311, 14.11.2002, С.3

- (19) У разі, коли водойми по-різному використовуються для різних форм тривалої діяльності людини (наприклад, управління ризиками затоплення, екологія, внутрішня навігація і виробництво гідроелектроенергії), та коли таке використання впливає на водойми, - Директива 2000/60/ЄС передбачає чітку і прозору процедуру, що застосовується до цього використання і до цього впливу, яка включає можливі відступи від таких цілей, як „належний стан” або „неушкодження” водойм, зазначених в статті 4 вказаної Директиви. Директива 2000/60/ЄС в статті 9 передбачає відшкодування витрат.
- (20) Заходи, необхідні для застосування цієї Директиви, мають бути ухвалені згідно з Рішенням Ради 1999/468/ЄС від 28 червня 1999 року про встановлення процедур для здійснення виконавчих повноважень, наданих Комісії⁽¹⁾.
- (21) Зокрема, Комісія повинна мати право вносити зміни до Додатка згідно з науковим і технічним прогресом. Оскільки ці заходи є загальнодоступними і мають на меті внести зміни до незначних положень цієї Директиви, вони мають бути ухвалені згідно з нормативною процедурою і контролем, передбаченим статтею 5а Рішення 1999/468/ЄС.
- (22) Ця Директива дотримується основних прав і відповідає визнаним принципам, зокрема, Хартії про основні права Європейського Союзу. Зокрема, вона націлена на сприяння інтеграції більш високого рівня захисту навколишнього середовища в політику Співтовариства на підставі принципу тривалого розвитку, встановленого згідно зі статтею 37 зазначеної Хартії.
- (23) Оскільки мета цієї Директиви, а саме заснування основи для створення заходів, націлених на скорочення ризиків ушкодження від затоплення, не може бути в достатній мірі досягнута державами-членами і внаслідок цього з огляду на масштаби і наслідки діяльності може бути кращим чином досягнута на рівні Співтовариства, Співтовариство може вживати заходів згідно з принципом субсидіарності, передбаченим в статті 5 Договору. Згідно з принципом пропорційності, зазначеним у вказаній статті, ця Директива не перевищує міри, необхідної для досягнення цієї мети.
- (24) Згідно з принципами пропорційності і субсидіарності, а також згідно з протоколом про застосування цих принципів, що додаються до Договору, враховуючи існуючі можливості держав-членів, необхідно залишити значну гнучкість на місцевому і регіональному рівнях, зокрема, щодо організації і відповідальності органів влади.
- (25) Згідно з підпунктом 34 Міжвідомчої угоди про „Більш якісне прийняття законів”⁽²⁾, держави-члени заохочуються до створення, для власного використання і в інтересах Співтовариства, своїх власних таблиць, що демонструватимуть, наскільки це можливо, сумісність між цією Директивою і

заходами щодо транспонування, а також до їх опублікування.

УХВАЛИЛА ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

ГЛАВА I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Метою цієї Директиви є встановлення основи для оцінки і управління ризиками затоплення, націленої на скорочення негативних наслідків для здоров'я населення, навколишнього середовища, культурної спадщини і господарської діяльності, пов'язаних із затопленнями в Співтоваристві.

Стаття 2

Для цілей цієї Директиви, крім термінів „ріка”, „гідрографічний басейн”, „басейн притоку” і „зона гідрографічного басейну”, пояснення яких викладено в статті 2 Директиви 2000/60/ЄС, будуть застосовуватися такі терміни:

1. „Затоплення” означає тимчасове покриття водою землі, що в звичайних умовах водою не охоплена. Це поняття охоплює затоплення, спричинені паводками рік, гірськими водними потоками і нетривалими водотоками Середземномор'я, а також морськими затопленнями прибережних зон, і може виключати затоплення від стічних вод;

2. „Ризик затоплення” – це поєднання вірогідності затоплення і потенційних негативних наслідків для здоров'я населення, навколишнього середовища, культурної спадщини і господарської діяльності, пов'язаних із цим затопленням.

Стаття 3

1. Для цілей цієї Директиви держави-члени використовують положення, передбачені у статті 3(1), (2), (3), (5) і (6) Директиви 2000/60/ЄС.

2. Однак, для впровадження цієї Директиви держави-члени можуть:

(a) Призначити компетентні органи влади, крім органів, визначених в силу статті 3(2) Директиви 2000/60/ЄС.

(b) Ідентифікувати деякі прибережні зони або окремі гідрографічні басейни і закріплювати їх за іншим органом управління, ніж це визначено згідно із частиною 1 статті 3 Директиви 2000/60/ЄС.

⁽¹⁾ ОВ L 184, 17.7.1999, С. 23. Рішення зі змінами, внесеними Рішенням 2006/512/ЄС (ОВ L 200, 22.7.2006, С. 11)

⁽²⁾ ОВ С 321, 31.12.2003, С. 1

У цьому випадку держави-члени мають до 26 травня 2010 року повідомити Комісії інформацію, зазначену в Додатку I до Директиви 2000/60/ЄС. З цією метою будь-яке посилання на компетентні органи і на гідрографічний басейн повинні вважатися посиланнями на компетентні органи і на одиницю управління, зазначені в цій статті. Держави-члени повинні повідомити Комісію про будь-які зміни у інформації, що була надана згідно з цією частиною, протягом трьох місяців з моменту вступу в силу таких змін.

ГЛАВА II

ПОПЕРЕДНЯ ОЦІНКА РИЗИКІВ ЗАТОПЛЕННЯ

Стаття 4

1. Держави-члени для кожного гідрографічного басейну або одиниці управління, зазначених в статті 3(2)(b), або для частини міжнародного гідрографічного басейну, що проходить через їх територію, повинні здійснювати попередню оцінку ризиків затоплення згідно з частиною 2 цієї статті.

2. Базуючись на доступній інформації або на інформації, що може бути легко отримана, як, наприклад, реєстраційні дані і дослідження стосовно довготривалого розвитку, зокрема, стосовно впливу кліматичних змін на частоту затоплень, для оцінки потенційного ризику може здійснюватися попередня оцінка ризику затоплення. Оцінка повинна включати, як мінімум, таку інформацію:

- (a) Карти зони гідрографічного басейну у відповідному масштабі, включаючи кордони гідрографічних басейнів та басейнів притоку і, якщо існують, прибережні зони, зазначаючи топографію і застосування земель;
- (b) Опис затоплень, що відбулися в минулому і які мали значний несприятливий вплив на здоров'я населення, навколишнє середовище, культурну спадщину і господарську діяльність, і щодо яких існує вірогідність їх повторного виникнення, в тому числі опис розповсюдження затоплень і шляхів евакуації вод, а також оцінку негативного впливу, який вони можуть спричинити.
- (c) Опис значних затоплень, що виникли в минулому, якщо вважається, що подібні події в майбутньому здатні спричинити значні негативні наслідки;

Залежно від спеціальних потреб держав-членів вона має включати:

- (d) оцінку потенційних негативних наслідків майбутніх затоплень на здоров'я населення, навколишнє середовище, культурну спадщину і господарську діяльність, враховуючи, наскільки це можливо, такі фактори, як топографія, розміщення водойм і їх загальні гідрологічні і геоморфологічні характеристики, в тому числі запливи, такі як натуральні зони утримання вод, ефективність існуючих штучних інфраструктур захисту проти затоплення, розміщення населених зон, зон господарської діяльності і перспективу довготермінового розвитку,

включаючи вплив кліматичних змін на виникнення затоплень.

3. В разі існування міжнародних зон гідрографічних басейнів, або одиниць управління, про які йдеться в статті 3(2)(b), які розподілені між кількома державами-членами, держави-члени забезпечують обмін відповідною інформацією між зацікавленими компетентними органами.

4. Держави-члени здійснюють попередню оцінку ризиків затоплення до 22 грудня 2011 року.

Стаття 5

1. На основі попередньої оцінки ризиків затоплення, як зазначено в статті 4, для кожної зони гідрографічного басейну, або одиниці управління, як це зазначено в статті 3(2)(b), або для частини міжнародної зони гідрографічного басейну, встановленої на їх території, держави-члени повинні визначити ті зони, для яких вони роблять висновки стосовно того, що значні потенційні ризики затоплення існують, або їх виникнення може бути вірогідним.

2. Визначення відповідно до частини 1 тих зон, що відносяться до міжнародної гідрографічної зони або до одиниці управління, зазначеної в статті 3(2)(b), що є спільною з іншою державою-членом, повинна виконуватися сумісно з зацікавленими державами-членами.

ГЛАВА III

КАРТИ НЕБЕЗПЕК ВІД ЗАТОПЛЕННЯ І КАРТИ РИЗИКІВ ЗАТОПЛЕННЯ

Стаття 6

1. Держави-члени на рівні зон гідрографічних басейнів, або одиниць управління, зазначених в статті 3(2)(b), повинні підготувати карти небезпек затоплень і карти ризиків затоплення в найбільш придатному масштабі для зон, зазначених в статті 5(1).

2. Підготовка карт небезпек затоплень і карт ризиків затоплення для зон, зазначених в статті 5, спільних з іншими державами-членами, підлягає попередньому обміну інформацією між зацікавленими державами-членами.

3. Карти небезпек затоплення охоплюють географічні зони, які можуть бути затопленими за такими сценаріями:

- (a) Затоплення низької вірогідності, або сценарії надзвичайних випадків;
- (b) Затоплення з середнім рівнем вірогідності (період вірогідного виникнення більше або дорівнює ста рокам);
- (c) Затоплення з високим рівнем вірогідності, якщо існує.

4. Для кожного сценарію, зазначеного в частині 3, повинна зазначатися така інформація:

- (a) Поширення затоплення
- (b) Висота води і рівень води, залежно від випадку
- (c) В деяких випадках, швидкість потоку або відповідного надходження води.

5. Карти ризиків затоплення повинні відображати потенційні негативні наслідки, пов'язані зі сценаріями затоплення, зазначеними в частині 3, і висловлені в таких параметрах:

- (a) Індикативна кількість жителів, на яких потенційно впливає затоплення;
- (b) Вид господарської діяльності в зоні потенційного впливу;
- (c) Установки, зазначені в Додатку I Директиви Ради 96/61/ЄС від 24 вересня 1996 року стосовно інтегрованого попередження забруднення і контролю ⁽¹⁾, які можуть спричинити випадкове забруднення в разі затоплення, а також потенційно охоплені захищені зони, зазначені в Додатку IV (1)(i), (iii) і (v) до Директиви 2000/60/ЄС;

(d) Інша інформація, яку держава-член вважає корисною, як, наприклад, зазначення зон, в яких можуть виникнути затоплення з великим вмістом осадів або зсувних потоків, а також інформація про інші значні джерела забруднення.

6. Держави-члени можуть прийняти рішення, що для прибережних зон, які є предметом відповідного рівню захисту, розроблення карт зон затоплення обмежується сценарієм, зазначеним у частині 3(a).

7. Держави-члени можуть прийняти рішення, що для зон, в якій затоплення відбувається через підйом підземних вод, розроблення карт зон затоплення обмежується сценарієм, зазначеним в частині 3(a).

8. Держави-члени забезпечують, щоб створення карт небезпек затоплення і карт ризиків затоплення було завершено не пізніше 22 грудня 2013 року.

ГЛАВА IV

ПЛАН УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ ЗАТОПЛЕННЯ

Стаття 7

1. На основі карт, передбачених в статті 6, держави-члени створюють плани управління ризиками затоплення, що координуються на рівні гідрографічних зон або одиниць управління, зазначеної в статті 3(2)(b), для зон, визначених в статті 5(1), і зон, охоплених статтею 13(1)(b), відповідно до частини 2 і 3 цієї статті.

2. Держави-члени повинні поставити відповідні цілі для управління ризиками затоплення щодо кожної зони, зазначеної в статті 5(1), та щодо зон, передбачених статтею 13(1)(b), зосередившись на скороченні потенційних негативних наслідків для здоров'я населення, навколишнього середовища, культурної спадщини і економічної діяльності, і, якщо належить, на ініціативах не структурного характеру або на скороченні вірогідності затоплення.

3. Плани управління ризиками затоплення повинні включати заходи для досягнення цілей, встановлених згідно з частиною 2, і включати компоненти, зазначені в Частині А Додатку.

Плани управління ризиками затоплення повинні враховувати істотні аспекти, такі як витрати і прибутки, поширення затоплення і шляхи евакуації затоплень, такі як природні заплави, а також екологічні цілі, передбачені статтею 4 Директиви 2000/60/ЄС, управління землями і водами, облаштування території, використання земель, зберігання природи, навігація і портові інфраструктури.

Плани управління ризиками затоплення повинні об'єднувати усі аспекти управління ризиками затоплення, зосередившись на попередженні, захисті і підготовці, в тому числі, прогнозуванні затоплень і системи раннього попередження, враховуючи характеристики відповідного гідрографічного басейну або басейну притоку. Плани управління ризиками затоплення також можуть включати сприяння довготривалому використанню земель, покращення систем утримання вод, а також контрольоване затоплення деяких зон в разі епізодичного затоплення.

4. В інтересах солідарності, плани управління ризиками затоплення, створені в одній державі-члені, не повинні включати заходи, які через їх поширення або вплив значно збільшують ризики затоплення вниз або вверх за течією в інших країнах, що розділяють той самий гідрографічний басейн або басейн притоку, за винятком, якщо ці заходи були скоординовані, а рішення були прийняті між зацікавленими державами-членами, в межах статті 8.

5. Держави-члени забезпечують виконання планів управління ризиками затоплення і їх опублікування до 22 грудня 2015 року.

Стаття 8

1. Для зон гідрографічних басейнів або одиниць управління, зазначених в статті 3(2)(b), що повністю знаходяться на їх території, держави-члени забезпечують прийняття єдиного плану управління ризиками затоплення або набору планів управління ризиками затоплення, скоординованих на рівні зони гідрографічного басейну.

⁽¹⁾ ОВ L 257, 10.10.1996, С.26. Директива з останніми змінами, внесеними Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) №166/2006 (ОВ L 33, 4.2.2006, С.1)

2. В разі, коли зона гідрографічного басейну, або одиниці управління, про яку йдеться в статті 3 (2)(b), повністю знаходиться на території Співтовариства, держави-члени забезпечують координування дій з метою створення єдиного міжнародного плану оцінки ризиків, або набору планів оцінки ризиків затоплення, скоординованих на рівні міжнародної зони гідрографічного басейну. За відсутності таких планів держави-члени розробляють плани управління ризиками затоплення, що охоплюють як мінімум частину зони міжнародного гідрографічного басейну, розташованої на їх території, скоординувавши, наскільки це можливо, свої дії на рівні міжнародної гідрографічної зони.

3. В разі, коли зона гідрографічного басейну, або одиниці управління, про яку йдеться в статті 3 (2)(b), поширюється за межі Співтовариства, держави-члени повинні намагатися розробити єдиний міжнародний план управління ризиками затоплення, або набір планів управління ризиками затоплення, скоординованих на рівні міжнародної гідрографічної зони. Якщо це неможливо, частина 2 застосовується до частини міжнародної гідрографічної зони, що знаходиться на території держав-членів.

4. Плани управління ризиками затоплення, передбачені частинами 2 і 3, якщо це вважається необхідним країнами, що розділяють басейн притоку, доповнюються більш докладними планами управління ризиками затоплення, скоординованими на рівні цього міжнародного басейну притоку.

5. При виявленні певної проблеми державою-членом, що впливає на управління ризиками затоплення через води, що знаходяться на її території, і неспроможності вирішити цю проблему, держава-член може звернутися до Комісії і до будь-якої іншої зацікавленої країни-члена і сформулювати рекомендації стосовно методів урегулювання проблеми.

Комісія відповідає на будь-який звіт або рекомендацію від держав-членів протягом шестимісячного періоду.

ГЛАВА V

УЗГОДЖЕННЯ ІЗ ДИРЕКТИВОЮ 2000/60/ЄС, ПУБЛІЧНА ІНФОРМАЦІЯ І КОНСУЛЬТАЦІЯ

Стаття 9

Держави-члени вживають відповідні кроки для узгодженого застосування цієї Директиви і Директиви 2000/60/ЄС, зосередившись на можливості покращення ефективності та обміні інформацією і можливості досягнення сумісних дій і взаємної вигоди, беручи до уваги цілі щодо навколишнього середовища, встановлені в статті 4 Директиви 2000/60/ЄС. Зокрема:

1. Розроблення перших карт небезпек затоплення і карт ризиків затоплення, а також їх подальше оновлення, як передбачено статтями 6 і 14 цієї Директиви, повинні здійснюватися таким чином, щоб інформація, що міститься в картах, була сумісною з відповідною інформацією, представленою згідно з Директивою 2000/60/ЄС. Розробка вказаних карт та їх перегляд мають координуватися в подальшому і можуть включатися до повторного перегляду, передбаченого статтею 5(2) Директиви 2000/60/ЄС.

2. Розроблення перших планів оцінки ризиків затоплення і їх подальше оновлення, як це передбачено в статті 7 і 14 цієї Директиви, повинні здійснюватися узгоджено із переглядом гідрологічних планів басейну, передбачених у частині 7 статті 12 Директиви 2000/60/ЄС, та можуть бути включені до цих переглядів;

3. Активна участь всіх зацікавлених сторін, передбачена статтею 10 цієї Директиви координується, в разі необхідності, за активною участю сторін, передбачених в статті 14 Директиви 2000/60/ЄС.

Стаття 10

1. Згідно із застосованим законодавством Співтовариства держави-члени передають в розпорядження громадськості попередню оцінку ризиків затоплення, карти небезпек затоплення, карти ризиків затоплення і плани управління ризиками затоплення.

2. Держави-члени повинні заохочувати до активної участі сторін, зацікавлених в розробці, перегляді і оновленні планів управління ризиками затоплення, зазначених в Главі IV.

ГЛАВА VI

ЗАХОДИ ЩОДО ВПРОВАДЖЕННЯ І ВНЕСЕННЯ ЗМІН І ДОПОВНЕНЬ

Стаття 11

1. Комісія відповідно до регламентованої процедури, передбаченої в статті 12(2), може ухвалювати технічні формати для обробки і передачі даних Комісії, включаючи статистичні і картографічні дані. Технічні формати ухвалюються як мінімум за два роки до настання періоду, зазначеного відповідно в статтях 44(4), 6(8) і 7(5), враховуючи існуючі стандарти, а також формати, встановлені згідно з відповідними актами Співтовариства.

2. Комісія, враховуючи періоди для повторного вивчення і оновлення інформації, може привести Додаток у відповідність до наукового і технічного прогресу.

Такі заходи, розроблені для доповнення неістотних положень цієї Директиви, ухвалюються відповідно до регламентованої процедури та контролю, як це зазначено в статті 12(3).

Стаття 12

1. Комісії допомагає Комітет, заснований на підставі статті 21 Директиви 2000/60/ЄС.

2. У разі посилання на цю частину, застосовуються статті 5 і 7 Рішення 1999/468/ЄС, дотримуючись положень його статті 8.

Період, зазначений в статті 5(6) Рішення 1999/468/ЄС, становить три місяці.

3. При посиланні на цю частину застосовуються частини з 1 по 4 статті 5а і стаття 7 Рішення 1999/468/ЄС, дотримуючись положень його статті 8.

ГЛАВА VII

ПЕРЕХІДНІ ЗАХОДИ

Стаття 13

1. Держави-члени можуть прийняти рішення не здійснювати попередню оцінку ризиків затоплення, передбачену в статті 4 для гідрографічних басейнів або басейнів притоку чи прибережних зон, по відношенню до яких вони:

(а) Вже здійснили оцінку ризиків і прийшли до висновку до 22 грудня 2010 року про існування потенційного значного ризику затоплення або про вірогідність матеріалізації цього ризику, що викликає необхідність включення вивченої зони до зон, зазначених в статті 5(1);

(б) Вирішили до 22 грудня 2010 року розробити карти небезпек затоплення і карти ризиків внаслідок затоплення, а також створити план управління ризиками затоплення згідно із відповідними положеннями цієї Директиви.

2. Держави-члени можуть прийняти рішення про використання карт небезпек затоплення і карт ризиків внаслідок затоплення, створених до 22 грудня 2010 року, якщо ці карти надають рівень інформації еквівалентний вимогам, передбаченим у статті 6.

3. Держави-члени можуть прийняти рішення про використання планів оцінки ризиків внаслідок затоплення, створених до 22 грудня 2010 року, за умови, що зміст цих планів буде еквівалентний вимогам, що передбачені в статті 7.

4. Частини 1, 2 і 3 застосовуються без шкоди для статті 14.

ГЛАВА VIII

ПЕРЕГЛЯДИ, ЗВІТИ І ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 14

1. Попередня оцінка ризиків затоплення, або оцінка і рішення, про які йдеться в статті 13(1), повторно вивчаються і, в разі необхідності, оновлюються, до 22 грудня 2018 року і після цього кожні шість років.

2. Карти небезпек затоплення і карти ризиків затоплення повторно вивчаються і, в разі необхідності, оновлюються до 22 грудня 2019 року і після цього кожні шість років.

3. План(и) управління ризиками затоплення, включаючи його складові частини, зазначені у частині В Додатку, повинні переглядатися, і в разі необхідності, оновлюються до 22 грудня 2021 року і після цього кожні шість років.

4. Вірогідний вплив змін клімату на виникнення затоплень повинен враховуватися в повторних вивченнях, про які йдеться в частинах 1 і 3.

Стаття 15

1. Держави-члени передають у розпорядження Комісії попередню оцінку ризиків затоплення, карти небезпек затоплення, карти ризиків затоплення і плани управління ризиками затоплення, зазначені в статтях 4, 6 і 7, а також їх повторне вивчення, і, в разі необхідності, їх оновлені версії протягом трьох місяців, починаючи з дат, зазначених відповідно, в статті 4(4), 6(8), 7(5) і 14.

2. Держави-члени повідомляють Комісії про рішення, ухвалені відповідно до статті 13(1), (2) і (3), а також надають необхідну інформацію не пізніше дат, встановлених, відповідно, в статті 4(4), 6(8) і 7(5).

Стаття 16

Комісія до 22 грудня 2018 року і кожні наступні шість років передає Європейському Парламенту і Раді звіт про застосування цієї Директиви. При створенні такого звіту враховується вплив змін кліматичних умов.

Стаття 17

1. Держави-члени ухвалюють необхідні закони, підзаконні акти та адміністративні положення для виконання цієї Директиви не пізніше 26 листопада 2009 року та негайно повідомляють про це Комісію.

Якщо держави-члени ухвалюють такі положення, то вони повинні містити посилання на цю Директиву або супроводжуватись таким посиланням під час їх офіційної публікації. Методи розроблення зазначеного посилання визначаються державами-членами.

2. Держави-члени повідомляють Комісії про тексти основних положень національного права, що вони ухвалюють у сфері, яку охоплює ця Директива.

Стаття 18

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 19

Цю Директиву адресовано державам-членам.

Вчинено в Страсбурзі 23 жовтня 2007 року

За європейський Парламент

Голова

H.-G.PÖTTERING

За Раду

Голова

M.LOBO ANTUNES

ДОДАТОК

А. Плани оцінки ризиків затоплення

I. Компоненти перших планів оцінки ризику затоплення:

1. Висновки попередньої оцінки ризиків затоплення згідно з вимогами Глави II в формі спрощеної карти зони гідрографічного басейну або одиниці управління, передбачені в статті 3(2)(b), що відмежовує зони, визначені в статті 5(1), які є предметом плану управління ризиками затоплення;
2. Карти небезпек затоплення і карти ризиків затоплення, розроблені згідно з Главою III, або які вже використовуються згідно зі статтею 13, а також висновки, що можна зробити з цих карт;
3. Опис відповідних цілей управління ризиками затоплення, встановлених згідно зі статтею 7(2);
4. Резюме щодо заходів і їх пріоритетного застосування, спрямованих на досягнення відповідних цілей управління ризиками затоплення, включаючи заходи, прийняті згідно зі статтею 7, і заходи, пов'язані з затопленням, ухвалені згідно з іншими актами Співтовариства, включаючи Директиви Ради 85/337/ЄЕС від 27 червня 1985 року про оцінку впливу деяких приватних і державних проектів на довкілля⁽¹⁾ і 96/82/ЄС від 9 грудня 1996 року про контроль основних ризиків нещасних випадків, спричинених шкідливими речовинами⁽²⁾, Директиву 2001/42/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 27 червня 2001 року про оцінку впливу деяких планів і програм на довкілля⁽³⁾, і Директиву 2000/60/ЄС.
5. В разі наявності при сумісному володінні гідрографічними басейнами і басейнами притоку, опис методики, визначеної відповідними державами-членами, аналізу витрат і прибутків, застосованого для оцінки заходів, що мають транскордонний вплив.

II. Опис впровадження плану

1. Опис визначення пріоритетів і способу, яким буде здійснюватися контроль за впровадженням плану.
2. Підсумок публічно доступної інформації і вжитих консультаційних заходів/дій.
3. Перелік компетентних органів влади і, в разі необхідності, опис координаційного процесу в межах міжнародних гідрографічних зон і процесу узгодження з Директивою 2000/60/ЄС.

В. Компоненти наступного оновлення планів управління ризиків затоплення

1. Будь-які зміни або оновлення з моменту публікації попередньої версії плану управління ризиками затоплення, в тому числі підсумок переглядів, здійснених згідно зі статтею 14;
2. Оцінка досягнень, здійснених для забезпечення цілей, передбачених статтею 7(2);
3. Опис і пояснення будь-яких заходів, передбачених у попередній версії плану управління ризиками затоплення, реалізація яких планувалася і не була здійснена, із поясненнями причин;
4. Опис будь-яких додаткових заходів, ухвалених з моменту публікації попередньої версії плану управління ризиками затоплення.

⁽¹⁾ ОВ L 175, 5.7.1985, С.40. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою 2003/35/ЄС Європейського Парламенту і Ради (ОВ L 156, 25.6.2003, С.17)

⁽²⁾ ОВ L 10, 14.1.1997, С.13. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою 2003/105/ЄС Європейського Парламенту і Ради (ОВ L 345, 31.12.2003, С.97)

⁽³⁾ ОВ L 197, 21.7.2001, С.30